

Sygn. akt I Ca 361/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Ratkowska

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2014r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M.

przeciwko K. C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostródzie

z dnia 30 września 2014r., sygn.akt I C 841/14

oddala apelację.

Sygn.akt I Ca 361/14

UZASADNIENIE

Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w M. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanych K. C. i M. C. solidarnie kwoty 5.765,39 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 kwietnia 2014r. oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądania powódka wskazała, iż pozwani zalegają z opłatami za lokal mieszkalny.

Sąd Rejonowy w Ostródzie prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w dniu 23 maja 2014r. uwzględnił powództwo wobec M. C..

Pozwana K. C. domagała się oddalenia powództwa wobec niej.

W toku postępowania powódka częściowo cofnęła pozew ograniczając roszczenie do kwoty 4.974,49 zł z uwagi na częściową spłatę zadłużenia po wniesieniu pozwu.

Sąd Rejonowy w Ostródzie wyrokiem z dnia 30 września 2014r. zasądził od pozwanej K. C. na rzecz powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w M. kwotę 2.966,04 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 16 kwietnia 2014r. płatną solidarnie z M. C., od którego należność zasądzono prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 23 maja 2014r., oddalił powództwo w zakresie żądania zasądzenia kwoty 2.008,45 zł i umorzył postępowanie w pozostałej części, a ponadto zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.467 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, płatną do wysokości 1.279,50 zł solidarnie z M. C., od którego należność zasądzono prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 23 maja 2014r.

Uzasadniając to orzeczenie Sąd Rejonowy wskazał, iż pozwanym K. C. i M. C. przysługiwało na zasadach małżeńskiej wspólności ustawowej własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego w zasobach powódki położonego w M. przy ulicy (...). Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2011r. Sąd Okręgowy w Elblągu orzekł separację małżonków. Ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Ostródzie w dniu 13 listopada 2012r. w sprawie I Ns (...) pozwani dokonali podziału majątku wspólnego przyznając prawo do lokalu pozwanej, przy czym zgodnie z dokonanymi ustaleniami pozwany miał prawo zamieszkiwać w lokalu do czasu uzyskania spłaty i w tym czasie miał ponosić koszty związane z eksploatacją mieszkania. Opłaty za lokal nie były regularnie uiszczane. Na dzień 15 kwietnia 2014r. zaległość wyniosła 5.765,39 zł (należność główna 4.157,38 zł i odsetki 1.608,01 zł).

Po tej dacie pozwani dokonywali wpłat zaliczanych na najdawniejsze zadłużenie. Należności czynszowe z odsetkami wyniosły za okres od 14 maja 2011r. do 15 kwietnia 2014r. 13.953, 11 zł, a dokonane w tym okresie wpłaty – 13.541,07 zł. Wpłaty za okres od 15 kwietnia 2014r. do dnia wyrokowania wyniosły 2.714,45 zł. Spółdzielnia zgodnie z postanowieniami statutu w pierwszej kolejności dokonywała zarachowania wpłat na poczet zadłużenia sprzed 13 maja 2011r., które w tym momencie nie było jeszcze przedawnione. Niezasadny w tej sytuacji był zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia, gdyż odnośnie należności zostały spłacone. Dokonane wpłaty należało pomniejszyć o zadłużenie aktualne na dzień 13 maja 2011r. (5.268,45 zł), co dało wynik 8.272,62 zł, a tą z kolei kwotę należało zaliczyć na poczet należności objętej żądaniem pozwu czyli 13.953,11 zł – różnica to należna powódce na dzień wniesienia pozwu kwota 5.680,49 zł. Uwzględniając wpłaty dokonane po wniesieniu pozwu w kwocie 2.714,45 zł należało uwzględnić żądanie pozwu wobec pozwanej do kwoty 2.966,04 zł z należnymi na podstawie art.481 i 482 kc odsetkami. W pozostałej części powództwo oddalono jako nieuzasadnione, a w części cofniętej umorzono. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.98 i 99 kpc.

Pozwana K. C. wniosła apelację od tego wyroku w odniesieniu do zasądzenia od niej na rzecz powódki kwoty 2.966,04 zł z odsetkami oraz kosztami procesu i domagała się zmiany wyroku i oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu od powódki na rzecz skarżącej, ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Pozwana zarzuciła wadliwość ustaleń faktycznych Sądu co do tego, iż posiada ona dług wobec powódki i podniosła, iż z uwagi na zarzut przedawnienia zobowiązania wykazanego przez powódkę na dzień 13.05.2011r. w kwocie 5.268,45 zł powództwo winno podlegać oddaleniu. Podniosła zarzut naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art.451§1 kc twierdząc, że nie jest uprawniona teza Sądu, jakoby zaliczenie wpłaty dłużnika zgodnie z przepisami możliwe było na poczet należności przedawnionych oraz, że wołą pozwanej była zapłata długu przedawnionego przed innymi nieprzedawnionymi. Zarzuciła brak solidarnej odpowiedzialności z M. C. za zadłużenie jakie powstało w okresie od 24.10.2011r. do 30.04.2013r. w kwocie 2.319,31 zł z odsetkami. Skarżąca twierdziła również, iż pozwani i powódka powinni ponosić koszty procesu we własnym zakresie.

Z ostrożności procesowej skarżąca wniosła o rozłożenie na raty zasądzonego od niej świadczenia wskazując na swoją trudną sytuację materialną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako nieuzasadniona nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził w postępowaniu uproszczonym postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art.505¹³ §2 kpc).

Zgłoszone przez skarżącą zarzuty dotyczące dokonania wadliwych jej zdaniem ustaleń, co miało wpłynąć na wydanie błędnego rozstrzygnięcia, należało uznać za nieusprawiedliwione. Sąd pierwszej instancji przeprowadził obszerne i wnikliwe postępowanie dowodowe przy pełnym wykorzystaniu inicjatywy stron w tym zakresie, a jego wyniki poddał trafnej ocenie kompleksowo i logicznie przedstawionej w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Zgodnie z

art.233 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Zdaniem Sądu Okręgowego ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie przez sąd pierwszej instancji, uznać należało za prawidłową i rzetelną, nienaruszającą w żadnym wypadku przepisów prawnych określonych normą art. 233 k.p.c. Zwrócić należy również uwagę na to, że sama subiektywna ocena i odczucia strony skarżącej w odniesieniu do rozstrzygnięcia dokonanego przez sąd pierwszej instancji nie predestynują jej do negacji zapadłego w sprawie orzeczenia poprzez wskazywanie uchybień natury proceduralnej, w tym niewłaściwej oceny lub pominięcia określonych dowodów, której miałyby dopuścić się Sąd Rejonowy. Tym samym skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów; nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 kwietnia 2006 r., I ACa 1303/05, LEX nr 214251).

Podzielając ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego zaaprobować należało również wynikający z nich wniosek, że nie doszło do zaktualizowania się zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwaną. Sąd Rejonowy trafnie wskazał, iż z uwagi na wniesienie pozwu w dniu 13 maja 2014r. można byłoby mówić o przedawnieniu świadczeń wymagalnych przed datą 13 maja 2011r. i dlatego stan zadłużenia ustalał na tę właśnie datę, uwzględniając wpłaty dokonane wcześniej na należności, które u l e g ł y b y przedawnieniu z dniem 13 maja 2014r. gdyby nie doszło do ich spłaty. Z kolei zaliczenie wpłat dokonane przez powódkę nastąpiło bez naruszenia art.451 kc, gdyż znajdowało ono podstawę w statucie powodowej Spółdzielni, gdzie w §34.4 ust.6 zd.2 postanowiono: „ Kwoty wpłacone z tytułu opłat za używanie lokali zalicza się w pierwszej kolejności na poczet najdawniejszych zadłużeń, chyba, że wpłacający wskaże na piśmie inny okres”. Sąd Rejonowy dokonał właściwego obliczenia należnej powódce kwoty, a kwestionowanie tego stanowiska z punktu widzenia wewnętrznych stosunków łączących pozwanych nie mogło przynieść skarżącej oczekiwanego rezultatu, ponieważ obowiązek uiszczania opłat na rzecz powódki obciążał pozwanych solidarnie. Kwestią wtórną wobec niniejszego procesu pozostaje sprawa ewentualnego rozliczenia się pozwanych między sobą stosownie do zawartych ustaleń i porozumień.

Podstawę prawną wyroku stanowiły przepisy art.4 i art.6 ust.1,2 i 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o spółdzielniach mieszkaniowych (t.j. Dz.U.2013,1222) przytoczone co do treści w pisemnych motywach uzasadnienia sporządzonego przez Sąd Rejonowy.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zachodziły w sprawie przesłanki do rozłożenia zasądzonego od pozwanej świadczenia na raty, zarówno z uwagi na wysokość świadczenia i znaczny wpływ czasu od powstania stanu jego wymagalności, jak i z uwagi na niewykazanie sytuacji materialnej pozwanej pozwalające na ocenę jej wniosku w kontekście art.320 kpc.

Z tych przyczyn apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na mocy art.385 kpc.